

ת"פ 37002/12/13 - מדינת ישראל נגד אסף קארה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 37002-12-13 מדינת ישראל נ' קארה
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת דנה כהן-לקח
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	אסף קארה

החלטה

לפניי בקשה לביטול פסק-דין שניתן בהעדרו של הנאשם.

הרקע

1. כנגד הנאשם הוגש בדצמבר 2013 כתב-אישום שייחס לו עבירה של איסור זיהום אוויר בלתי סביר מרכב לפי סעיפים 3 ו-63(א)(1) לחוק אוויר נקי, התשס"ח-2008. לפי הנטען בכתב-האישום, ביום 21.1.2013 בשעת צהריים ברחוב דרך חברון שבירושלים, נהג הנאשם ברכב טויוטה מסחרי שהיה באחריותו וברשותו, שנת ייצור 2001, בעל מנוע דיזל. הרכב נבחן באמצעות ניידת בדיקת זיהום אוויר בהאצה חופשית. נמצא כי ממוצע ערכי בליעת האור של העשן שנפלט מצינור הפליטה של הרכב, עמד על 4.47 יחידות למטר (כאשר 3.0 הוא הערך אשר מעליו זיהום אוויר מרכב המונע במנוע דיזל, הינו "בלתי סביר").

יצוין כי מדובר בעבירת קנס מסוג של ברירת משפט, בגינה קיבל הנאשם הודעת תשלום קנס. הנאשם הודיע כי ברצונו להישפט על העבירה שיוחסה לו, ובהתאם לכך הוגש כתב-האישום שלפניי.

פסק-הדין שניתן בהעדר הנאשם

2. הנאשם הוזמן לדיון שהתקיים לפניי ביום 1.5.2014. יוער כי הזימון לדיון נעשה כדין כמפורט בפרוטוקול הדיון מיום 1.5.2014. בנוסח כתב-האישום וכן בהחלטתי מיום 23.12.2013 שקבעה את מועד הדיון, הוזרה הנאשם במפורש כי אם לא יתייצב למשפט ולא יופיע סגור מטעמו, יראו אותו כמודה בכתב-האישום ומותר יהיה לדון אותו שלא בפניו. אף-על-פי-כן, לא התייצב הנאשם לדיון שנקבע. בהתאם לסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), ראיתי את הנאשם כמודה בעובדות כתב-האישום, והרשעתי אותו בהעדרו בעבירה שיוחסה לו בכתב-האישום.

בטיעוניה לעונש, עמדה המאשימה על כך שהקנס המקורי בגין העבירה בעטיה ביקש הנאשם להישפט, עמד על 500 ₪. בנסיבות העניין, ונוכח העובדה שהנאשם לא התייצב לדין אליו הוזמן כדין על-אף שהגיש בקשה להישפט, עתרה המאשימה להטלת קנס בשיעור של 150% ביחס לקנס המקורי, קרי- 750 ₪. בגזר-הדין קבעתי כי מדובר בבקשה מידתית וסבירה. לפיכך, הטלתי על הנאשם קנס בסך 750 ₪.

הבקשה שלפניי ותגובת המאשימה

3. בבקשתו מיום 12.5.2014 עתר הנאשם המייצג את עצמו, לבטל את פסק-הדין שניתן בהעדרו, ולקבוע מועד חדש לדין. בבקשה נטען כי הנאשם הינו אב חד-הורי גרוש. לפי הטענה, בלילה שלפני מועד הדין, בתו בת ה-9 סבלה מסיוטים. הנאשם היה ער עימה במשך כל הלילה "**ולמחרת הדברים השתבשו לי והדין נשכח לחלוטין**", כך לשון הבקשה. יוער כי הבקשה אינה נתמכת בתצהיר ואינה כוללת פירוט מעבר לנאמר לעיל.

באת-כוח המאשימה התנגדה לבקשת הנאשם, בנימוק כי לא הוצגה סיבה מוצדקת להיעדרות הנאשם מהדין. עוד נטען כי הותרת פסק-הדין על כנו, לא תוביל לעיוות דין. בתגובתה ציינה באת-כוח המאשימה כי עוד טרם הגשת הבקשה לבית-המשפט, יצר עימה הנאשם קשר טלפוני, והיא הסבירה לנאשם שעל בקשתו להיות מפורטת ומגובה במסמכים כנדרש, אולם הנאשם נמנע מלפעול כך.

דין והכרעה

4. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כדלקמן:

130. שפיטת נאשם שלא התייצב בהמשך המשפט

...

(ח) גזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין...". (ההדגשה אינה במקור-ד.כ.ל.)

הנאשם לא עמד בנטל לשכנע כי לפחות אחד משני התנאים המפורטים בסעיף 130(ח) הנ"ל לביטול פסק-הדין, מתקיימים בעניינו. מבקשתו של הנאשם עולה כי הוא ידע על מועד הדין, אולם שכח מדבר קיומו בבוקר יום הדין (זאת עקב סיוטי לילה של בתו). בהתייחס לכך, אציין כי בית-המשפט העליון כבר פסק בעבר כי טענת שיכחה כפשוטה אינה בגדר סיבה מוצדקת לביטול פסק-דין שניתן בהעדרו של נאשם עקב אי התייצבותו למשפט. זאת, אפילו מדובר בשיכחה בתום-לב. ובלשונו של כב' הנשיא שמגר: "משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו...יומו בבית המשפט. אם שכח את מועד המשפט, אין לו אלא להלין על עצמו...מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא...מי ששכח יישא בתוצאות שיכחתו" (ר"ע 418/85 רוקישיטין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279 (1985)).

זאת ועוד; הבקשה שלפניי אינה כוללת כל פירוט אודות טענותיו של המבקש לגוף הדברים. היא אינה מאומתת

בתצהיר ולא צורפו לה מסמכים כלשהם. ממילא, אין לפניי גרסה שבכוחה לעורר חשש שמא נגרם לנאשם עיוות-דין בפסק-הדין שניתן בהעדרו. אוסיף ואזכיר כי עסקינן בעבירה קלה מסוג של ברירת משפט, וכי שיעור הקנס שהוטל על הנאשם בגזר-הדין לא היה גבוה משמעותית ביחס לקנס המקורי שהושת עליו.

5. בסיום הדברים, ולמען שלמות התמונה, אזכיר כי נוכח תכליתו החקיקתית של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי הקובע סדרי דין מיוחדים בעבירות קלות, פסק בית-המשפט העליון כי אין הכרח לקיים דיון במעמד הצדדים בבקשת נאשם לביטול פסק-דין שניתן בהעדרו:

"הכלל הוא שעל המבקש להעלות בכתב, במסגרת בקשתו לביטול פסק-דין, את מכלול טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו ככל שהדבר נדרש. לאחר שיעין בית המשפט בבקשה הוא מוסמך לדחותה על סמך הדברים האמורים בה בלבד... בית-המשפט לא ישעה לבקשה להיות נוכח בדיון מקום שבו המבקש לא טרח לפרט במסגרת בקשתו ובמסגרת התצהיר התומך בה את הפרטים המלאים הדרושים על-מנת להכריע בטענות ולהחליט בבקשה. הוא גם לא יאפשר למבקש להופיע לדיון רק על-מנת לאפשר לו להשלים בעל-פה את הדברים שלא טרח לפרט בכתב".
(ראו: רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, נז (6) 793, 801 (2003); עוד ראו: ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם (6.1.2009)).

בנסיבות המקרה דנן, ראיתי לדחות את הבקשה בלא להורות על קיום דיון בנוכחות הצדדים, וזאת נוכח מסקנתי לפיה הבקשה שלפניי אינה מגלה כל עילה לביטול פסק-הדין ממכלול הטעמים מפורטים לעיל.

אשר על כן, הבקשה לביטול פסק-הדין נדחית.

המזכירות תמציא החלטה זו לבאת-כוח המאשימה וכן לנאשם בעצמו.

ניתנה היום, ד' סיוון תשע"ד, 02 יוני 2014, בהעדר הצדדים.